

The poster features a composite image. On the left, a man in a grey hoodie aims a rifle with a scope. On the right, a woman's face is shown in profile, looking forward. In the background, a multi-story building is visible. The title 'GARROTTE II' is prominently displayed in the center, with the 'II' in large red letters and 'GARROTTE' in white letters. The overall tone is dark and gritty.

PEKKA VÄNNI

GARROTTE

CRIME
TIME

GARROTTE

PEKKA VÄNNI

GARROTTE

**CRIME
TIME**

Ensimmäinen painos

Taru Wahlberg -sarjan osa 2

© Pekka Vänni ja Docendo 2026

www.docendo.fi

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Kansi: Timo Numminen

Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-582-2

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@docendo.fi

Tarkkailija painoi kyynänpäänsä sammalikkoa vasten ja asetti katseensa kiikaritähtäimeen. Hän hengitti tasaisesti, vailla kiirettä. Hiusristikko liukui miehen ohimolle, pysähtyi. Hän siirsi tähtäyksen kaulaan, sitten rintalastan vasemmalle puolelle – sydämen kohdalle, joka sykki tietämättömänä vaarasta. Osuman ei tarvitsisi olla täydellinen; luotia seuraava paineaalto repisi verisuonet ja murskaisi elämälle välttämättömät elimet. Loppu olisi väistämätön.

Ristikko palasi kohteen ohimolle. Tarkkailija piti tähtäyksen vakaana. Hänen silmäluomensa eivät värähtäneetkään. Pupillit supistuivat keskittyneenä tekemään havaintoja.

Hän oli opetellut ulkoa talon jokaisen huoneen netistä löytämänsä pohjakuvan avulla. Olohuone avautui täydellisesti tähtäimen kautta. Pölyinen Playstation, oluttölkit matalalla lasipöydällä, jättimäinen kaareva televisio – pienet yksityiskohdat piirtyivät tarkasti. IKEA-laatikoston päällä vilkkui musta WiFi-laite ja nurkassa telakassaan latautui robottipölynimuri. Asunto ei ollut erityisen siisti. Yksinäinen mies, arkinen elämä.

Miehellä ei ollut pienintäkään aavistusta, mitä kaikkea tämän loppuelämän viimeisinä päivinä tapahtuisi. Säälittävät ja yksinkertaisen tylsät, päivästä toiseen toistuvat rutiinit murskautuisivat pian, kun miehen yli tulvisi koston aalto.

Mies ilmestyi jälleen olohuoneeseen. Televisio heijasti himmeää sinistä valoa tämän kasvoille. Käsi ulottui kaukosäätimeen, mutta pysähtyi. Katse kääntyi ikkunaa kohti. Metsään.

Vaistosiko mies jotain? Tuskin.

Tarkkailija tiesi olevansa turvassa. Hän oli valinnut asema-paikkansa huolella, siirtynyt sinne kuusennäreiden katveessa ja asettautunut vihreässä retkeilyasussa paikalleen ennen miehen kotiintuloa. Hän tiesi, että liikkumaton hahmo kivien ja sammalikon keskellä sulautui täydellisesti maisemaan.

Silti, katse olohuoneessa tuntui pysyvän metsän suunnassa liian pitkään. Synkänharmaa pilvipeitto oli repeillyt ja taivaanrannassa hehkui laskevan auringon kajo. Olisiko kiikaritähtäimen linssi heijastanut valon? Miten hän ei ollut tullut ajatelleeksi, että näin myöhällä auringon säteet löytäisivät tiensä mäntypuiden alempien oksien lomasta hänen täydelliseen piilopaikkaansa.

Hän pujotti kiikaritähtäimen suojapussiin. Laadukas Swarovski oli ainoa perintö veljeltä. Sen tarkkuus ja valovoima olivat ylivoimaiset verrattuna yhteenkään kiikariin, mihin hänellä olisi ollut varaa. Metsästyskivääri oli harmillisesti mennyt valtiolle. Mutta se ei häntä pysäyttänyt. Tappamiseen ei aina tarvittu asetta.

Metsä ympärillä oli hiljainen, sateen jälkeinen tuoksu täytti ilman. Suppilovahverot piirtyivät sammalikosta kuin kuiskauksina. Mäntyjen rungot loistivat ilta-aurinkon punaisessa valossa, mutta varjot syvenivät nopeasti. Hän odottaisi ja poistuisi vasta pimeään turvin.

Suunnitelma oli täydellinen, jokainen askel tarkkaan harkittu. Hänellä oli varma vihje. Miehellä oli hallussaan jotain, mikä kuului hänelle kuin sotakorvauksena. Sen jälkeen edessä olisi teloitus. Kosto tulisi olemaan armoton, eikä epäonnistumiseen ollut varaa.

Hän jäi makuulle, antoi silmiensä seurata pilviä, jotka lipuivat yli tummuvan taivaan.

2

Taru Wahlberg ymmärsi olevansa pahassa pulassa. Korvalliselle osunut sivupotku sai hänet horjumaan, pään sisällä humisi kuin myrskyisässä mäntymetsässä ja silmät sumentuivat kyynel-nesteestä. Hän nosti vaistomaisesti kädet päänsä suojaksi. Hyökkääjä käytti tilanteen hyväksi. Seuraava potku osui kipeästi vatsaan, tyhjensi palkeet ja sai haukkomaan henkeä.

Hän otti pari askelta taakse ja vilkaisi vastustajaansa. Tämän kasvoilla väreili ylimielinen hymy, nautinto kissa ja hiiri -leikistä, jolle tulisi Tarun kannalta tuskallinen loppu. Hyökkääjä oli häntä vain kymmenen senttiä pitempi, mutta pitkillä ja vahvoilla verisuo-nista pullistelevilla käsivarsilla lähetetyt lyönnit olivat pehmentäneet hänen puolustuksensa ja ajaneet hänet epätoivon partaalle.

Hyökkäys on paras puolustus, hän ajatteli kerättyään vähäiset voimiensa rippeet.

Hän astui nopean askeleen eteenpäin ja lähetti vihaisen etusuoran vastustajaa kohti, mutta huomasi vain puhkovansa ilmaa. Hän jatkoi kiertopotkulla, mutta vastustaja veti pään alas ja väisti hyökkäyksen vaivatta. Hän jatkoi etenemistä, pyrki lähitaisteluun, mutta pysähtyi nyrkkiin, joka osui suoraan nenään. Hän painoi pään kilpikonnasuojaukseen ja veti henkeä.

Hyökkääjän ilmeestä näki, että tämä oli päättänyt lopettaa hänen pyristelynsä. Vasemman käden etusuorat hakivat aukkoa

hänen suojauksestaan, ja takakäsi odotti paikkaa ratkaisevalle iskulle. Taru yritti peruuttaa, mutta ymmärsi, ettei pakoreittiä ollut vaan hän joutuisi hyväksymään kohtalonsa. Nyrkiniskut nappashtelivat kasvoja suojaaviin käsivarsiin. Hän tunsu veripisaroiden valuvan ylähuulelle ja maistoi kielellä tuoreen veren metallisen maun.

Luovuttaminen ei ole vaihtoehto, hän ajatteli.

Seuraava isku oli vain tunnusteleua tönäisy. Hän nappasi nyrkistä molemmiin käsin kiinni, ponkaksi oikean jalkapohjan vastustajan vyötärölle ja heilautti vasemman jalan kaarella tämän kaulalle. Samalla hän heittäytyi selälleen ja kiskaisi molemmiin käsin vastustajan kumoon. Käsivarsi pysyi tukevasti hänen otteessaan, vasen jalka painoi vastustajaa leuan alta ja oikea rinnan päältä. Hän väänsi kaikin voimin käden suoraksi.

Hän tunsu keuyen taputuksen sääressään. Samassa puhelin soi.

"Mun on pakko ottaa toi", Taru huohotti hengästyneenä hammassuojuksen välistä. "Työasioita. Se on Lönkka, muut puhelut on mykistetty."

"Sano terveisiä", Katja sanoi hymyillen eikä vaikuttanut olevan Tarun tempusta moksiskaan.

Taru sylkäisi hammassuojan suustaan ja kiskoi hampailla nyrkkeilyhanskan tarranauhat auki. Hän painoi vihreän luurin kuvaa ja jätti puhelimen kaiutinmoodiin pöydälle. Vapaiksi jääneillä käsillä hän jatkoi suojuvarusteidensa irrotteluä.

"No mitä, olen salilla, onko jotain kiireellistä?"

"Ai niin, oletko treenaamassa sen Jennifer Lopezin kanssa?" Lönkka kysyi. "Kerro terveisiä."

Katja hymyili vieressä, katseli kainosti lattiaa ja pyöritteli ranneteippauksia auki. Taru yritti muistella, miltä JLo näytti, ja kieltämättä Katjassa oli jotain samaa.

”Tulen töihin lounasaikaan”, Taru sanoi. ”Jutellaan silloin, jos ei ole mitään tärkeää.”

”Ei kun minä tulen hakemaan sinut sieltä, missä olet”, Lönkka sanoi. ”Lähdin juuri kotoa, haen auton Jokiniemestä ja ajan sinne.”

”Etkö aio kertoa, mitä on tapahtunut?” Taru kysyi.

”Jake soitti ja sanoi, että meille on vaihteeksi kunnon juttu. Hyvinkäältä on löytynyt ruumis.”

”Ei kai Itä-Uudenmaan poliisin alueelta löytyneet ruumiit KRP:lle kuulu?”

”Tämä kuuluu. Vainajan veli on Kalle Kataja.”

Taru meni hiljaiseksi.

”Okei. Voit hakea minut täältä Tapiolasta”, Taru sanoi koottuaan ajatuksensa. ”Ehdin käydä suihkussa.”

”Joo, hyvä idea. Et sitten haise niin pahalta”, Lönkka naurahti. ”Muista sanoa sille JLo:lle terveiset.”

Taru sulki puhelun.

”Terveisiä Lönkalta”, Taru sanoi ja iski silmää. Katja hymyili ja käänsi päänsä pois. Lönkka flirttaili kaikkien naisten kanssa, mutta saattoi miehellä olla oikeastikin haku päällä edellisen suhteen kariuduttua jokunen kuukausi sitten. Katjalla vuorostaan miesystäviä riitti eikä tällä ollut kiirettä sitoutua. Hitto, hän ei alkaisi siipinaiseksi.

Taru henkäisi. Pitkästä aikaa tuore ruumis tutkittavaksi. Yleensä käsiin tuli pimeitä keissejä, joita paikallispoliisi oli tutkinut ensin viikkoja tai jopa kuukausia. Hän havahtui Katjan sisarelliseen niskalenkkiin.

”Se oli *flying armbar*, senkin huijari”, Katja sanoi.

”En minä ole pärjännyt sinulle potkunyrkkeilyssä rehellisin keinoin kahteenkymmeneen vuoteen”, Taru huomautti. ”Paitsi silloin, kun olet hellämielisyyttäsi antanut minun voittaa.”

Katja hymähti ja painoi otsansa hänen ohimoaan vasten.

”On niin kiva, että tervehdyit nopeasti kamppailukuntoon. Olet paras tappelukaveri ikinä.”

”Samoin. Potkitaanko taas toisiamme joku päivä?”

”Ilman muuta. Ja sori siitä äskeisestä. Tuli vähän kovaa perille.”

”Oma vika. Oli suojaus alhaalla. Keskittymisen puutetta.”

Taru heitti varusteet kassiin ja riisui harjoitusasun. Päässä humisi edelleen, nenä oli arka ja ylähuuli turvoksissa. Hän ei ilmeisesti koskaan oppisi varomaan Katjan pitkällä raajoillaan lähettämiä iskuja. He olivat treenanneet yhdessä jo teini-ikäisestä, ensin judoa ja sitten taekwondoa. Katja oli kilpaillut kolmikymppiseksi, Tarun urheilijaura oli päättynyt poliisikouluun. Välillä yhteistreenissä oli ollut useamman vuoden tauko, kun he olivat asuneet eri paikkakunnilla. Nyt he olivat käyneet salilla lähes viikoittain.

Katja hihkaisi ovelta heipat ja poistui vetämään treenejä valmennettavilleen.

Taru kävi suihkussa vältellen kastelemasta pitkiä tummia hiuksiaan, veti työvaatteet ylleen ja pujotti poninhännän lippalakin taakse. Hän kiiruhti ulos parkkipaikalle odottamaan työpariaan rikoskonstaapeli Niclas ”Lönkka” Lönnqvistiä, joka ajaisi pihaan minä hetkenä tahansa.

Polaaripyörre oli vahvistunut, sulkenut Suomen sisäänsä ja sateinen syksy oli kääntynyt lokakuisen maanantaiaamun viileäksi raikkaudeksi. Loppuviikosta siirryttäisiin marraskuun puolelle. Vaikka hän oli pukeutunut talvisiin vaatteisiin, pohjoisesta laskeutuva hyytävä kylmyys hiipi luihin ja ytimiin.

Pään humina oli kääntymässä jomotukseksi. Hän kaivoi taskunpohjalta särkylääkkeen ja nielaisi sen kuiviltaan. Hän vilkaisi kelloa, varttia yli kahdeksan, työnsi kädet syvälle paksun takin taskuihin ja katseli tyynessä ilmassa leijuvia hengityshuuruja.

Kosteat hiukset alkoivat jäätyä latvoista ja lämpimikseen hän tanssahteli jalalta toiselle. Lopulta valkoinen Skoda kurvasi pihaan. Vihdoin päästäisiin kiinni dopamiinintäytteiseen toimintaan. Viikkoja kestänyt turhauttava toimistotyö oli jäämässä taakse.

Taru heilautti kassin takapenkille ja rojahti etuistuimelle. Lönkka katsoi kollegansa murjottua olemusta tummien silmäanalusten takaa ja odotti, muttei sanonut mitään.

"What's up", Taru kysyi. "Mitä tiedät tapauksesta?"

"Ainoastaan sen, mitä jo kerroin. Kalle Katajan sisko Noora on löydetty kuolleen, siinä kaikki mitä olen saanut tietooni", Lönkka totesi. "Koska tapauksessa voi olla kytkös järjestäytyneeseen rikollisuuteen, juttu tulee suoraan meille. Jake käski hakea sinut mukaan. Oli tavoitellut sinuakin, muttet vastannut."

"Rakas kollega, vain sinä tavoitat minut mihin vuorokauden aikaan tahansa", Taru sanoi virnuillen. "Olet ainoa numero suosikkilistallani. Ja aivan sama, vaikka kyseessä olisi kadonneen kissanpennun arvoitus, kunhan päästään pölyisten arkistokeissien penkomisesta tositoimiin."

"Hienoa saada sinut takaisin ja tiiminvetäjäksi", Lönkka sanoi. "On ollut suorastaan ikävä."

"Arvattavasti siksi, että olet kaivannut esimiestä, joka kuittaa epämääräiset matkalaskusi."

"Älä nyt enää siitä ala... Se oli pelkkä bensalasku ja silloin oli vähän kiire."

"Polttoainetta kalastukseen koukuttomilla vieheillä...", Taru sanoi naurahtaen. "Soitetaan Jakelle."

Hän kytki puhelimen auton järjestelmään ja valitsi Jaken numeron.

"Jake", rikoskomisario Jarkko Vahtera vastasi puheluun.

"Olemme matkalla rikospaikalle", Taru ilmoitti. "Mitä tapauksesta tiedetään?"

"Toistaiseksi varsin vähän. Rikospaikka on eristetty ja teitä odotetaan. Tekniset tutkijat ovat aloittaneet hommansa ja päivystävä oikeuslääkäri on matkalla."

"Lönkka mainitsi kytköksen JR-piireihin. Onko siitä jotain näyttöä?"

"Ei toistaiseksi", Jake sanoi, "mutta kun naisen velipuoli on valtakunnan tunnetuin huumerikollinen, mahdollinen kytkös jengeihin täytyy huomioida. Olemme viime aikoina löytäneet useita maastokätköjä ja erityisesti kokaiinia on takavarikoitu runsaasti. Joku on saattanut jäädä jollekin velkaa. Ei olisi ensimmäinen kerta, kun väkivaltaa kohdistettaisiin velallisen läheisiin takaisinmaksun nopeuttamiseksi."

Valtaosaan heidän tutkimistaan väkivaltarikoksista kytkeytyi huumebisnes tavalla tai toisella, joten he olivat hyvin perillä rikollismaailmassa vallitsevista laeista. Huumebisneksessä toimintaa pyöritettiin velkarahalla ja välillä syntyi hämminkiä, kun jokin lenkki ketjussa petti.

"Selvä, pitää konsultoida huumeryhmää, kun saadaan ensin perusasiat hoidettua", Taru totesi.

He juttelivat vielä hetken rutiiniasioita ja sitten Taru päätti puhelun. Nurmijärven suorilla aurinko paistoi kirkkaasti puiden latvojen tasalla. Hän yritti taiteilla aurinkosuojaan sivuikkunaan, mutta sekään ei auttanut. Hän varjosti kädellään puhelinta lukiesaan juttuja Katajan perheestä.

"Noora on Kallen sisarpuoli", hän sanoi. "Sama äiti, mutta eri isä."

"Eikös vaan Noorakin ollut käräjillä?" Lönkka kysyi.

"Oli, mutta vain yleisössä ja lehtikuvissa", Taru sanoi. "Naisella ei ole rikoshistoriaa eikä ilmeisesti mitään tekemistä velipuolensa huumehommien kanssa."

Kalle Katajan nimi oli tuttu kaikelle kansalle. Salonkikelpoisen nuoren miehen kasvot olivat koristaneet juorulehtien palstoja parin vuoden ajan, aina edelliskesään asti. Vähän yli parikymppinen poikamies oli elänyt luksuselämää. Kataja omisti hulppeita asuntoja Suomessa ja valtavan villan Espanjan Aurinkorannikolla. Hän oli varakkaasta perheestä ja rikastunut lisää omilla epämääräisillä liiketoimillaan. Sosiaalinen media oli pullollaan kuvia nuorukaisesta nopeissa autoissa, kuuluisissa yökerhoissa ja luksusjahdeilla.

Sellaista elämää monet nuoret miehet kadehtivat. Kaikki vaikutti liian hyvältä ollakseen totta. Ja niinhän se olikin: nyt Kalle Kataja istui yli kymmenen vuoden kakkua valtavista huumerikoksista.

Taru tunsu päänsäryn hiipivän oikean silmän taakse. Sillä ei ollut mitään tekemistä Katjan potkun kanssa. Hän tiesi sen siirtyvän pian ohimolle ja pikkuhiljaa jomottavaksi sykkeeksi koko pään sisään. Hän nappasi toisen särkylääkekapselin taskustaan ja huuhteli sen alas tilkalla urheilujuomaa.

"Särkeekö edelleen päätä?" Lönkka kysyi. "Sama vaiva kuin viime keväänä?"

Taru nyökkäsi vastaukseksi.

"Ehkä kannattaisi konsultoida lääkäriä", Lönkka sanoi.

Taru tiesi Lönkan olevan oikeassa. Hän oli jo pari kertaa varannut kallotutkimuksiin ajan, mutta perunut sen viime tipassa teko-syihin vedoten. Tosiasiat pitäisi kohdata, mutta tietämättömyys tuntui toistaiseksi paremmalta.

"Onko Marthasta kuulunut?" Taru kysyi vaihtaakseen puheenaihetta.

Lönkka oli hetken hiljaa. Aataminomena liikkui ylös ja alas.

"Viestien väli on harvenemaan päin", Lönkka sanoi hiljaisella äänellä.

Aihe vaikutti olevan herkkä.

"Anteeksi, ei ollut tarkoitus repiä arpia auki", Taru sanoi.

"Ei se haava ole vielä arpeutunut", Lönkka sanoi.

Lönkan islantilaissyntyinen tyttöystävä oli saanut stipendin MIT:lle ja muuttanut Amerikkaan opiskelemaan. Ero oli ottanut koville. Lönkka pysähtyi punaisissa valoissa, venytteli käsivarsiaan ja haukotteli makeasti.

"Meni eilen illalla pitkään pakkaillessa kämppää", hän selitti väsymystään.

Taru tiesi, että Lönkka oli sanonut vantaalaisen kolmion vuokrasuhteen irti ja hankkinut asunnon Helsingistä. Mies ei ollut enää kestänyt ex-tyttöystävän kanssa yhdessä sisustettua kotia.

"Oletko itse nukkunut paremmin?" Lönkka kysyi.

"Vaihtelevasti", Taru sanoi.

"Hesekielkö pitää hereillä?" Lönkka arvuutteli.

Taru nyökkäsi. Hänen pitäisi puhua traumastaan ammattilaiselle. Niin hän oli päättänyt jo monta kertaa ja aina jänistänyt. Hän ei halunnut pakkomielteelleen virallista leimaa.

Hän oli edellisenä kesänä päätenyt murhatutkinnan ytimeen, josta jäljet johtivat kansainvälisen palkkamurhaajan kintereille. Saksalaiset rikostutkijat olivat antaneet tappajalle koodinimen Hesekiel. Tapahtumien jälkeen palkkamurhaaja katosi poliisin tutkan kuvaruudulta, mutta Taru oli vannonut etsivänsä tämän käsiinsä ja saattavansa rikollisen oikeuden eteen vastaamaan teostaan.

Lupaus alkoi saada maanisia piirteitä. Taru pohti, mitä tapahtuisi, jos kollegat tietäisivät hänen traumansa syvyydestä. Hän

sulki silmät ja näki itsensä huoneen keskellä lotus-asennossa. Katon rajan himmennetyistä ikkunoista laskeutui myyttinen valo.

Hän avasi silmänsä ja huomasi hymyilevänsä. Hän oli todellakin terapian tarpeessa.

"Kerro minullekin", Lönkka sanoi ja vilkaisi häntä uteliaasti.

"Ei mitään ihmeellistä", hän sanoi. "Ai niin, Katjalta terveisiä."

Lönkka kohotti kulmiaan, muttei sanonut mitään.

Ehkä Lönkka sopisi Katjan portfolioon, Taru ajatteli. Katja oli saman ikäinen kuin Taru, 36-vuotias nuorekas mimmi, jonka miehistä monet olivat Lönkan tyyppisiä kolmekymppisiä julkkiksia.

Kesällä Lönkan ura rap-artistina oli lähtenyt lentoon: MC Jagerin ensimmäinen hittibiisi oli soinnut joka tuutista, ja hänet oli stailattu nuorekkaaksi. Kiharainen takatukka oli saanut lähteä. Kesän Lönkka oli kulkenut repaleisissa farkuissa ja silkkisessä pikkutakissa.

He poistuivat moottoritieltä Hyvinkään eteläisestä liittymästä ja seurasivat sairaalan viittoja. Hiljattain harjanteelle rakennettu sairaalarakennus oli massiivinen näky näin etäältäkin. Juuri ennen sairaalan liittymää he kääntyivät kerrostalon pihaan. Lähiörakennuksen tummuneet betonielementit näyttivät lohduttomilta taivaalle kertyneiden tummien pilvien alla. Lönkka pysäköi Skodan partioautojen viereen.

4

Kun Taru nousi autosta ja katsoi taivaalle, yksinäinen mustan-harmaa lintu lensi laiskoin siiveniskuin tummia pilviä kohti kuin kuoleman airut. Syksyinen koleus hiipi sisään kauluksesta ja sai hänet vetäisemään takin tiiviimmin ylleen. Viereisestä majasta astui ulos vanha tuttu, Itä-Uudenmaan poliisin rikoskonstaapeli kasvoissaan vuosien raskaan työn kuluttamat uurteet.

”Hienoa, että olet palannut ruotuun”, rikoskonstaapeli tervehti.

”Joko täällä on sairaalloisen mustasukkainen ja väkivaltainen ex-mies otettu kiinni?” Taru kysyi.

”Ihan oikeutettu kysymys”, rikoskonstaapeli sanoi väkinäisesti naurahtaen. ”Mutta aiempia virkavallan käyntejä uhrin osoitteessa ei ole kirjattu niin kuin perheväkivaltatapauksissa olisi.”

Taru nyökkäsi.

”Onko alueella valvontakameroita?” hän kysyi.

”Taloyhtiöllä ei ole videovalvontaa”, vanhempi rikoskonstaapeli sanoi. ”Lähimmät kamerat ovat vastapäisellä S-marketilla, mutta niiden kuvakulma rajautuu lain ja asetusten mukaisesti heidän tontilleen. Tieliikenteen valvontakameroita ei tässä kaupunginosassa ole. Sitä paitsi metsä on täynnä ulkoilureittejä ja kevyen liikenteen väylät risteilevät talojen välissä. Alueella on helppo liikua huomaamatta.”

”Harmi”, Taru hymähti.

Useissa tapauksissa valvontakameratallenteiden sumeatkin kuvat olivat johtaneet nopeasti tekijän jäljille, varsinkin jos rikos oli tapahtunut tiheämmin asutulla kaupunkialueella.

”Kerroin teknikoille, että olet tulossa tutkimaan vainajan”, vanhempi rikoskonstaapeli sanoi.

”Odotan sisällä lämpimässä oikeuslääkärinä”, Taru sanoi. ”Tutkimme uhrin yhdessä. Lönnkä, käy tarkistamassa marketin kamerakulmat varmuuden vuoksi.”

Taru katseli ympäristöä. Elementtitalossa oli viisi kerrosta. Saman aikakauden kerros- ja rivitaloja oli useampia vierä vieressä. Ne oli rakennettu 80-luvulla ja sopivat sijainniltaan kävelymatkan päässä sijaitsevan sairaalan työntekijöiden asunnoiksi.

Ulko-ovessa oli moderni lukko ja seinässä ovipuhelinjärjestelmä. Murtojälkiä ei näkynyt. Taru astui käytävään, jossa vastaan iski tunkkainen haju. Viikkojen ajan jatkunut syksyinen sää oli pitänyt matot kosteina ja tuoksu oli sen mukainen. Hän kapusi portaat toiseen kerrokseen. Yhden asunnon ovi oli auki ja järjestyspoliisi piti vahtia käytävän puolella. Taru veti päälleen valkoiset haalarit, kenkiin suojat ja käsiin kertakäyttöhansikkaat. Vaikka pukeutuminen oli rutiinia, jokainen kerta muistutti, että hänen työssään kuoleman kohtasi aivan liian läheltä. Hän istahti rapulle odottamaan.

Oikeuslääkäri saapui puuskuttaen.

”Sinä olet varmaan Taru Wahlberg”, oikeuslääkäri sanoi hymyillen leveästi ja vatkasi Tarun kättä hieman liian pitkään. ”Olen kuullut sinusta. Tulit viime vuonna KRP:lle ja ryminällä rikostutkijoiden karkikaartiin. Hienoa päästä tekemään töitä kanssasi.”

Reilusti ylipainoinen mies kiskoi vaivalloisesti suojavarusteet ylleen ja kirosi samalla moottoritien vasemmalla kaistalla matelevia autoilijoita.

Oviaukosta kumpuava kuoleman haju tunkeutui hengitysteihin ja lamautti hetkeksi kaiken aivotoiminnan. Taru hengitti tietois-
sen rauhallisesti. Hajuun tottuisi parissa minuutissa. Hän astui
hämärään eteistilaan. Vain muutama yksittäinen auringonsäde
löysi tiensä sälekaihtimien raoista huoneistoon, mutta niiden valo
ei tuonut tilaan toivoa, vaan pikemminkin alleviivasi sen lohdut-
tomuutta.

”Ei tähän totu koskaan”, oikeuslääkäri sanoi kuin olisi lukenut
Tarun ajatukset.

Taru astui lattialla lojuvien ilmaisjakelulehtien yli eteiseen.
Räsymatolla lojui avainnippu, muutama pari kenkiä oli jätetty
hujan hajan ja naulakko pursui monenkirjavia ulkovaatteita. Osa
oli kevyitä kesäisiä urheilutamineita, osa jo talvivarastosta käyt-
töön palautettuja toppatakkeja.

Tekniset rikospaikkatutkijat konttasivat kohdevalojen lois-
teessa valkoisissa haalareissa, nyökkäsivät tervehdyksen ja jatko-
ivat keskittyneinä toimiaan. Kamerat räpsyivät ja muovipusseihin
kertyi numeroituja näytteitä.

Tutkijat olivat merkinneet lattiaan sallitun kulkuväylän, ja Taru
eteni varovaisin askelin kapeaa kaistaa oikeuslääkäri perässään.

Olohuoneessa odotti karmaiseva näky. Alastoman nuoren
naisen ruumis lojui kyljellään sohvalla. Pää nojasi *Home Sweet
Home* -tyynyyn. Tummalla meikillä korostetut silmät olivat auki,
ja niiden sammunut katse oli suuntautunut jonnekin kauas. Kieli
oli työntynyt osittain ulos. Käsivarret olivat luonnottomassa asen-
nossa ja ranteet oli sidottu nippusiteillä toisiinsa polvitaipeden
takaa.

Vainajien tutkiminen rikospaikalla ei ollut KRP:lle rutiinia.
Yleensä henkirikokset siirrettiin Keskusrikospoliisiin alueelli-
sista poliisipiireistä viikkoja tai kuukausia tapahtuman jälkeen ja

rikospaikkaan tutustuttiin toisen tutkijan dokumenttien perusteella. Taru tarkkaili uteliaana oikeuslääkärin toimia.

”Onko vainaja kuvattu ja näytteet otettu?” oikeuslääkäri kysyi.

”Kyllä”, tekninen tutkija vastasi.

Oikeuslääkäri kyykistyi ruumiin viereen ja paineli vainajan vatsanseudulle syntyneitä tummia läiskiä.

”Lautumat syntyvät, kun verenkierto ehtyy ja veri laskeutuu ruumiin alimpiin kohtiin.”

Taru seurasi tarkkaavaisesti, kun oikeuslääkäri tunnusteli tummunutta ihoa.

”Ne eivät katoa enää, kun painan sormella”, oikeuslääkäri sanoi. ”Kuolemasta on vähintään kahdeksan tuntia, ehkä reilusti enemmänkin. Ole hyvä ja katkaise nippusiteet.”

Taru otti teknisen tutkijan ojentamat pihdit ja napsautti nippusiteet poikki. Ruumis pysyi jämäkästi samassa asennossa.

”Kuolonkankeus on täydellinen ja levinnyt koko ruumiiseen”, oikeuslääkäri totesi. ”Kuolemasta on vähintään kaksitoista ja enintään kaksikymmentäneljä tuntia.”

Samalla hän kallisti varovasti vainajan toiselle kyljelle. Oikeuslääkäri kokeili selkäpuolelta vainajan kallon ja luut yksi kerrallaan.

”Kallo on ehjä, samoin selkäpuolen luusto. Verijälkiä ei ole havaittavissa. Autatko vähän?”

Taru auttoi kääntämään vainajan selälleen.

”Myöskään etupuolella ei näy ruhjeita eikä verijälkiä”, oikeuslääkäri sanoi.

Lääkäri tutki ruumista huolellisesti.

”Näetkö tämän?” oikeuslääkäri kysyi ja osoitti sormella vainajan päätä. Taru siirtyi lähemmäksi nähdäkseen paremmin.

”Silmissä on pieniä verenpurkauksia”, lääkäri sanoi ja painoi vainajan alahuulta. ”Samoin huuleissa. Niitä kutsutaan petekioiksi

HUUMERIKOLLISTEN VÄLIENSELVITTELY VAI JOTAIN PALJON PAHEMPAA?

KRP:n rikoslykonstaapeli Taru Wahlberg on sairaslomalta palat-
tuaan passitettu tonkimaan pölyisiä arkistotapauksia. Kun työpari
Niclas "Lönkka" Lönnqvist noutaa Tarun autonsa kyytiin ja suuntaa
Helsingistä kohti rikospaikkaa Hyvinkäällä, ilmassa on toive päästä
vihdoin tositoimiin.

Valtakunnan tunnetuimman huumarikollisen nuori lähiomai-
nen löytyy raa'asti surmattuna. Alkaa poliisitutinnan kilpajuoksu
aikaa vastaan. Samalla Taru ja Lönkka joutuvat haasteen eteen:
onko nuhteettomalla Nooralla yhteys veljensä kuvioihin vai löy-
tyykö totuus aivan toisaalta? Tappajalla on noin vuorokauden etu-
matka, mutta silmukka kiristyy.

**Taru Wahlberg -dekkarisarjan itsenäinen toinen osa
vie syvälle huumemaailman syövereihin.**

Pekka Vänni on Hyvinkäällä asuva kirjailija, joka toimii suuren
kansainvälisen teknologiayhtiön johtotehtävissä. Monissa liemissä
marinoitu juonenpunoja uppoutui jo Taru Wahlberg -sarjan ensim-
mäisessä osassa *Hesekiel* (2024) ajankohtaisiin yhteiskunnallisiin
ilmiöihin ja vei päähenkilönsä kansainvälisen palkkamurhaajan
jäljille. *Garrotte* (2026) on sarjan itsenäinen toinen osa.

ISBN 978-952-850-582-2

84.2

www.docendo.fi

CRIME
TIME

